

ΕΙΣΗΘΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΝΤΕ ΚΕΡΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Τὸ ἀμῆξι μας προσηγορῶς, ἐλαφρῶ καὶ γλήγορ κατὰ μήκος τῆς δευδραστησίως ποὺ βγάει στὴ Λίγη (*). Ἦταν μὴ ἀπ' τίς γυναικῆς ἐκείνης μέγας τῶν Φερδινάνδων στὴν ἀπερσώρεια τῶν ὁποίων βιάζετο ἓνα ἀνοσιγιάτικο ποικίλημα. Ἐίχανε μάλιστα περὶ Σηλοτυπίας καὶ ὁ φίλος μου Ἀουάν ντε Κέον, ἐπισημοκίμετος προφανῶς στὴν γλῶσσειά ἐκείνη ροσιαλική διδασχὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἤθελον καὶ ἐπόρουν ἄρχισιν ἀ μὴ διηγεῖται μὴ παρὰ τὴν ἀποσιγία τοῦ :

— Ἐίχα γνωσίαν ἀλλοτε μὴ γυναῖκα. Τὴν ἔλεγαν Ζακελίνα. Ἦταν μὴ γυναῖκα ἡρῆ μῆλλον, λεπτή καὶ μελαγχολική καὶ ἄλλο τῆς τὸ εἶναι ἀνδρὸς τὴν γλῶσσαν ἐκείνη τὴν τόσο φορητικὴν καὶ ἀπερσώδη, τῶν εὐδραστον πλάσματων. Ὡς τόσο τὸ τελεῖμα αὐτοῦ πλάσμα ἐξορθε μῆσα τοῦ μὴ δυνατὴ φροντῆ αἰδέως ποὺ τὴν ἔβλεπε σὴ μῆσα τῆς μῆσαι καὶ σὴ ἀκόμα γλῆσι τῆς. Γνωσὶ τὸντὶς τὴν κατὰ βίβδος εἶχα τὴν ἀπερσῶσι δι ἔλασσε νὰ εἶμαι γὰ τὴν Ζακελίνα ἓνας φίλος καὶ ἓνα ποτε ἄλλο. Καὶ ἔγινε πρῶτον ὁ φίλος τῆς. Ἡ Ζακελίνα ἀπελάμβανε πῆρους ἐλευθερίας. Ὁ ἄνθρωπος τῆς τὴν ἄρχισιν νὰ ζεῖ ὅπως ἤθελε. Ἀγαποῦσε ἀγαθὰ τὴν γυναῖκα του ; Ἦν ἔξω. Τὸ βέβαιον εἶνε ποῦς ζήλευε σὴν ἀρχή. Ὅταν ὅμως ἔβλεπε μὴ ψυχολόγους ἔδειξε ποῦς ἤσχεσσε. Τὸ βέβαιον εἶνε ποῦς δὲν θὰ ἠλορησῶσσε ποτε τὴν γλῶσσαν ποὺ μὴ ἔδωκε ἢ ἐξάσισ φιλία τῆς Ζακελίνας.

Στὴν ἀρχὴ βιάθηκα νὰ καλλιωσῶμ τὸ πνεῦμα τῆς τοῦ ὁποίου ἦτο φρεσὶ λεπτὸ καὶ ζοηρῶ, ἀλλ' ἔμ ἀρχῆ καλλιωσῶμ. Τῆς ἔδωκα νὰ διαβάσῃ τ' ἀγαπημένα μου βιβλία, τὰ ποῖα ποὺ ἔγινον ἀκόμη πρὸ ἀγαπητῆ μὴ τὴν ἰδέα δι τὴν διαβάσῃ καὶ κείνη. Μαζὶ τῆς τριγυρίζα σὴ μαγαζία καὶ φροντίζαμε γλῶσσι δύο μικροποικίματα γὰ τὸ ἀγαπημένο μας σολοῦκα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ὅταν πῆρουν τίς πρὸ γλῶσσις, καὶ πρὸ τρυφερῶς ὡσεὶ μαζὶ τῆς. Τῆς διηγήθηκα ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ κείνη μὴ διηγήθηκα ἀρχῶν ὅλη τὴ δική τῆς. Ἦταν γὰ μῆσα μὴ ἀνεπίκοτη ἴδωσι νὰ τὴν φροντίζομαι βλεπόμενος τίς κινήσεις τῆς, τὰ χαμογελά τῆς, τίς μιαιψίς τῆς, πὸς θὰ ἦταν παιδοῦλα καὶ ἀγρότητα ποικίλα, μὴ ποικίλα τὴν ὁποίαν θὰ μισοῦσσε ν' ἀγαπήσσε μὴ πραγματικῶν ἔρωτα. Γιατὶ τὴν Ζακελίνα, ποὺ ἐγνώριζα ἔγω, σοῦ ξαγαλῶ, δὲν τὴν ἀγαποῦσα, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν ἀγαπήσσε...

Ἦταν μόνον ἢ φίλη μου, ἢ καροδιαχὴ μου φίλη, τίποτε ἄλλο... Ἡ φιλία μας ἦταν ἀρχή, ἰδεώδης... Ἐβλὸ σὴν ἴδιο αὐτὸ ποῖοτε, κίναμα περὶ πῆλα, σὴν ὄχθης τῆς λήγης, δταν ἓνα ὁμοῖο γαλιζο ποῖοτε μὴ ἀνηγγεῖλε δι τὸ ἔβρεγγε ἀπὸ τὸ Παριὶ γὰ κίναμασσι μῆρας. Νομίζω δι τὴν ἀκοῖαν νὰ μὴ λῆμ μὴ τὴν ὅλην ῥαδιόφωνο παιδοῦ φωνῆ τῆς :

Τὶ θὰ γίνω γλῶσσι τίς ἀνδρῶν ἡσ; θὰ μὴ γόρῃσσε τοῖλάσιστον ἀπὸ λέγο κίθε μῆσα...

Στὸν ἴοιο ποὺ ἔβριζε τὸ καρτελλο τῆς, γελῶσαν τὰ μῆσαι τῆς μισοτρυφερῶ, μισοκρητικῶ, καὶ τὸ στόμα τῆς ἔκαμε ἓνα τόσο χαριτωμένο μορφαῖον ποὺ σοῦ ἐρχόταν ἢ ὄχθης νὰ τὸ διαρκῶσσε σὴν φρεσὶ.

Συγκρατήθηκα ἔν τοῖσσι. Ἦν ἴδεια καὶ οὐδένα λέγο νὰ γαλιζο μὴ φιλία ποὺ μὴ ἔδωκε τίς πρὸ λεπτεῖς καὶ σπάνιες ἀπολαύσεις, ἀπολαύσεις ποὺ δὲν εἶχα ποτε ξανααπολαύθει. Κοινοβιτάζαμε λίγο ἀκόμη καὶ ὄσσορα ἀπὸ μερικῆς ἡμέρας τὴν ἀπογαῖσση ἀρῶ φίλῶσι τὴν ἀρχὴ τοῦ γαυτοφροσῶμ τῆς γλῶσσις... ὄσο ἀκούσσις ροσιαζόταν γὰ νὰ ἀποθανθῶ ἔγω ὁ ἴδιος δι δὲν ἦταν παρὰ μὴ φίλη μου... τίποτε κίναμα, τίποτε περισσώτερο...

Πῆρσαν τῶσσοις μῆρας. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἢ Ζακελίνα εἶχε μῆσαι σὴν Ἐβιέτια καὶ κατέλιν σὴ μὴ ἔπαυθῃ κορτὰ σὸ Μπ'αοσιε. Ἐγὼ εἶχα πῆσι σὴν ἐκασχία ὅταν μὴ εἶχε καίθεσι κίλοπο ἐξῆδελφῶς μου. Μὴ τὴν Ζακελίνα εἶχαμε ἀλλήλογοηρῶ, ὅπως εἶχαμ σμυφροσῶσι. Ἀλλὰ τὰ ροσιαζότα γλῶσσις ἔγινον ὄσο καὶ πρὸ φρεσῶ. Ὅσοσσο αὐτὸ δὲν μὴ πῆραζε. Σκεπτόμουν δι καὶ ἂν τελεῖσσε ἢ φιλία μας ποὺ εἶχε διαρκῶσι τῶσσοις μῆρας, πῶν δὲν ἔλασσε νὰ εἶμαι δυνασοροκίμετος, γατὶ καὶ μόνη ἢ ἀνάμνησῆ τῆς θὰ ἦταν γὰ μῆσα μὴ μὴ γλῶσσι γαῖ. Εἶνε τόσο σπάνιο νὰ διακόπη καρεῖς τὸν δεσμὸ του μὴ μὴ γυναῖκα γλῶσσις μῆσαι γὰ αὐτὸν ἢ ἢ ἴδια καὶ περὶφροσῶσι ποῦς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ του.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν γρηκὴ διάθεσῆ βροσκόμουν, δταν ἓνα φηνοποικίμο δαιμόν, λέγῃς μῆσαι μετὰ τὴν ἐπιτοροσῆ μου σὸ Παριὶ πῆρα νὰ δι τὴν Ζακελίνα ποῖχε ἐπίσῃς γνῶσι. Ἡ Ζακελίνα μὴ δέχθηκα μὴ τὸν ἴδιο ἐγκάδιο καὶ ἐλλοκωμὴ τρόπο ποὺ μὴ δεχόταν καὶ πρὸν χαροσιόμ. Ἦταν πρὸ ὁμοσφῆ καὶ τὸ ρωῖμα τῆς εἶχε

ζοηρῶσι. Τὰ μῆσαι τῆς ἴδιως ἦταν πρὸ πρὸ γλῶσσι καὶ τὸ στόμα τῆς πρὸ κίναμα. Ἀλλ' δι τὴν περιστοίχιζε δὲν εἶχε ἀλλάξει. Διατρωσὸς τὰ ἴδια κομφοτεχρήματα ποὺ εἶχαμε μαζὶ ἀγορῶσι καὶ διαβάσσε τοῦς ἀγαπημένους μου σμυφροσῆς.

— Ὁ εἶμαι πρὸ εὐτυχῆς, μὴ εἶπε ὄσσορα ἀπὸ τίς πρῶτες φρεσῆς ποὺ ἀγαλιζόμ... Ἐξακολούθησε πάντα νὰ εἶσε φίλος μου... Ἀντὶ ἀλλῆς ἀπατήσσε τῆς φίλῶσι τὸ γλῶσι.

— Σὰ τὸ λέω αὐτὸ, γατὶ πρῶκειται νὰ σῆς ἀνασῆσι κίλοπον τοῦ ὁποίου ποῖπει νὰ γίρετε φίλος ὅπως εἶσε καὶ δικὸς μου, ἐπρῶσθεος μ' εἶνε τόσο λεπτὸ χαμογελο ὡσεὶ δὲν ροσιαζόθηκα περισσώτερο γὰ νὰ ἐνοήσσο ὄσο ὄσο... Πῶς νὰ σοῦ περὶφροσῶ τῶρα τὴν φορητὴ ἀδολασῆ τῆς καροδιαχὴ μου ποὺ μὴ προσηγορῶσι τὴν ἀπλῆ αὐτὰ λέγο τῆς; δὲν ἀγαποῦσα, σοῦ ἐλαπιναβῶσι τὴν Ζακελίνα καὶ σοῦ δίνο τὸ λέγο μου δι θὰ βροσκόμουν σὴ πρὸ δὲσκόλη θέσῆ ἂν μὴ ἔλεγε τὴν στιγμὴ ἐκείνη δι μ' ἀγαποῦσε διαφορητικῶς ἀπ' ὅτι μὴ εἶχε ὡς τότε ἀγαπήσει. Γιατὶ λοιπὸν μ' ἔπιασε ἐξῆρα μὴ τρυφερῆ ζήλευσι ὡσάν ἢ γνῶσισ αὐτὴ νὰ ἦταν κατὶ περισσώτερο ἀπὸ φίλη μου ; Γιατὶ ἀποθανθῆκα ἓνα παροσῶμο λῶσσοις, κατὶ σὴν τοῖλά, δταν ἀνοῖσε ἀρχῆς ἢ πόστα καὶ εἶδα νὰ ἐμφανίζετα ἓνας ἄνθρωπος. Ναι, ὄσα τὰ μαστῶσι τῆς ζήλευσις τὰ ἐκῶσση ἔκλειψῃ τὴν στιγμὴ τῆς δίχως ἔρωτα ζήλευσις !

Ὁ ἀρῶστος αὐτὸς ἀνθρώπος ἐρχόταν νὰ πῆρῃ τὴν γυναῖκα ποὺ εἶχα ἔγω ἐκλεπτίνει καὶ διαπλάσσει μὴ τοσσοῦς κόπους ! Μὴ τὴν ποῖται κατὰ ποῦ τοῖφορῆσι ἐνοῖωσα δι ἦταν ποῖτος ἀνδρῶς ἀντιθετος τοῦ δικῶ μου. Ἐγὼ εἶμαι λεπτοῦς καὶ νευροσῶδης, ἐκείνος ἦταν αἰματωδῆς καὶ παχῆς. Ἐγὼ εἶμαι καστανός, ἐκεῖνος ἦταν κοκκινωμάλης. Ἐμένα ἢ φρεσὶ μου εἶνε λίγο ἐπὶκομῆ, σχεδὸν σμῆνη, ἐκεῖνος μῆλοσος καὶ γελῶσος δυνατῶ. Ἐγὼ εἶχα χαίδωρε τὴν φαντασία τῆς Ζακελίνας, ἐκεῖνος ἐροῖσσε τίς ἀισθῆσις τῆς.

Ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποὺ κίλοποσαν τὰ φηροσῶ μῆσαι τῆς, τὸ κίναμα τῆς στόμα. Μὴ κίταζε σμῆδῶν φιλικά, μὴ τὴν βεβαῖσθητα ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κατέγει κατὰ τὴν ἰεῖα του. Καὶ κείνη μὴ κίταζε χαρομῶσι καὶ γλῶσσις πορηρία σχεδὸν, ἂν μῆσοε ὄσο τέτοιος σμῆσις, νὰ χαμογελά γλῶσσις πορηρία, μὴ γνῶσισ.

— Καὶ πὸς τελεῖσσε ἢ ἱστορία αὐτὴ ; ὄσσορα τὸν Ἀουάν ντε Κέον, γατὶ ξαγνικά εἶχε σωπῶσι.

— Ἦν ξαγαπῆρα σπῆσι τῆς, εἶπε, ἂν καὶ μὴ κίλοπο δύο φορῆς. Ἀλλὰ ἔκαμα ἔγῃ κατὰ ; Ἀν πῆραγα θὰ τὴν ἐμῶσῆσι ἴσοις ν' ἀποκίτησσι καὶ ὄσσορα φίλο, ὄσσορα ἀπ' τὸν ποῖτο. Ἐμὸ αἰσὶ ποὺ ἔχει σμῆσα, εἶνε ὁ τέτατος ! Καὶ μὴ φαίνεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιροῦ δι εἶμαι ἔρωτεμῶσις μαζὶ τῆς. Ἀν ἴδεια, μισοῦσα νὰ γίνω ὁ πέμπτος ! Ἀλλ' ἂν καὶ εἶσε πρὸ ὁμοσφῆ, ἐλπίσω πὸς δὲν θὰ γίνω. Ὅσσορα πῆρα πρὸ πρὸ δὲσκόλη...

Ἐξακολούθησα νὰ μιλῶμ. Ὁ κρῶτος τῶν ἀμασιῶν ἐξακολούθησσε νὰ φτῆν ὡς ἐμῆ ; σὴν μακροσῶς ὄσσορασσις ὄσσορα. Ὁ φίλος μου σωπῆσος τῶρα, βροσκόταν σὴν ἀπόλασῃ μῆσαι, περὶπῆσις ὄσο εἶχε ἀρῆσει κατὶ ἀπ' τὴν καροδιαχὴ του, γατὶ πῆσσε πὸς μῆσοε νὰ ἐπῶσση φιλία γλῶσσις ἔρωτα σὴν γυναῖκα !

Πῶλ Μπουρζέ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

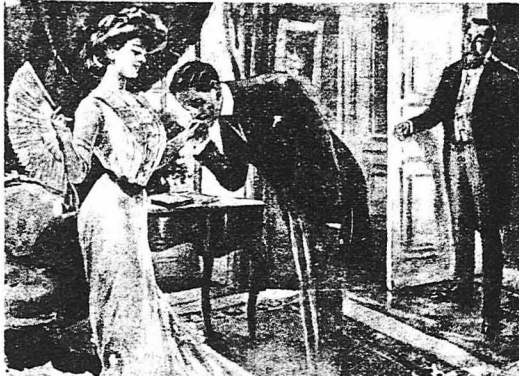
Ἐχετὸ τοῦ ὄσοις τοῖς ἀνθρώπους, ποὺ μῆσαι σῆς γνῶσισσι ἐνδοσιάζονται καὶ σῆς ἀποκαλοῦν φίλους. Φιλοῦνται δι εἶνε ἔτοιμοι νὰ θυσιάζουν τὰ πάντα γὰ φίλους, ἀλλὰ ἢ φροντῆ τίς σφῆνει γλῶσσις. Καὶ δταν ἀναποδογυρῶσσε τὸ τσοκαῖ ποὺ σῆς ἔτοιμάζον νὰ σμυφροσῶσση, θὰ ἔδῃε δι δὲν εἶχε μῆσαι παρὰ ἔσσο νερὸ !...

Γὰ νὰ διατρωθῆται μεταξὺ δύο ἀνθρώπων φιλία, ὁ ἓνας ποῖπει νὰ σμῆσῃ νὰ σμῆσῃ πάντοτε τὸν ἄλλο.

Καλὸ γαοκατῆρο δὲν μῆσοῦν νὰ ἔχουν παρὰ οἱ ἀνθρώποιο ποὺ δὲν ἔχομε ζῆσις μαζὶ τοῦς.

Οἱ γυναῖκες εἶνε ἀλλοκῶτες σὴν φιλία τοῦς. Τοῦς ἀρῶσι ν' ἀνοῖγουν πληγῆς γὰ νᾶχουν κατόπι τὴν εὐχαροσιση νὰ τίς γαυροῦσσι.

Philippe Gerfaut

Ἦταν πῶσις ἀνδρῶς ἐπιτελῶς ἀντιθετος ἀπὸ μῆσαι...

(*) Ἡ μικρὴ λίγη τοῦ δαῖτος τῆς Βουλώνης.